

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **nezl. F. S. T.**, zast. Mgr. Alešem Dostálem, advokátem se sídlem Masarykova 3488/1, Ústí nad Labem, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 5. 2013, čj. MV-108961-10/SO-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 2. 2015, čj. 15 A 90/2013-52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **s e v r a c í** soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši **1000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Aleše Dostála, advokáta, a to do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Stručné vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, vydalo dne 3. 9. 2012 usnesení, kterým zastavilo řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu na území ČR podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, tedy že byla podána žádost zjevně

právně nepřipustná. Žalobkyně podala prostřednictvím své zákonné zástupkyně (matky) proti tomuto rozhodnutí odvolání. Žalovaná prvostupňové rozhodnutí v podstatě potvrdila, shledala však, že řízení bylo zastaveno na základě nesprávné zákonné normy. Na věc nedopadá obecný § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, ale speciální § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Žalovaná proto změnila prvostupňové rozhodnutí rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku tak, že správní řízení v dané věci zastavila dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tj. z důvodu, že žalobkyně k podání žádosti na území nebyla oprávněna.

[2] Žalobkyně následně podala žalobu ke krajskému soudu. Krajský soud žalobu rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Krajský soud řešil namítanou právní otázku, tj. zda včasnému podání žádosti žalobkyně o trvalý pobyt zabránily důvody na vůli matky žalobkyně nezávislé, které měla žalovaná v řízení zohlednit. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak v případě matky žalobkyně nebylo; zdravotní důvody, kterými matka žalobkyně ospravedlňovala opožděné podání žádosti, se matce žalobkyně nepodařilo ve správním řízení dostatečně prokázat.

II.

Stručné shrnutí obsahu kasační stížnosti

[3] Včasnou kasační stížností napadá žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve skutečnosti ho však napadá též z důvodu dle písm. d) cit. ustanovení. Matka stěžovatelky podala žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR podle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Lhůtu k podání žádosti dle § 88 odst. 1 cit. zákona považuje za prodlouženou podle § 88 odst. 4 téhož zákona, neboť včasnému podání žádosti zabránily zdravotní důvody matky stěžovatelky, které byly na její vůli nezávislé. Pokud jde o předloženou lékařskou zprávu MUDr. K., stěžovatelka uvádí, že jí v době výzvy Ministerstva vnitra k odstranění vad žádosti ještě neměla k dispozici v písemném vyhotovení. Není ani pravdou závěr krajského soudu, že MUDr. K. neměla dost informací o zdravotním stavu matky stěžovatelky; MUDr. K. je dlouholetou rodinnou lékařkou a kvůli vyšetření došla za matkou stěžovatelky osobně do L.

[4] Stěžovatelka dále tvrdí, že některé z předložených důkazů krajský soud nevzal v potaz; z fragmentu propouštěcí zprávy z porodnice je patrné, že matka stěžovatelky měla v průběhu těhotenství zdravotní potíže (GDM – gestační diabetes mellitus, srdeční onemocnění). Těhotná žena s takovými problémy potřebuje mnohem delší rekonvalescenci, než těhotná žena, která uvedenými potížemi netrpí. Navíc poporodní rekonvalescence v případě chirurgického zákroku přináší mnohem vyšší riziko zdravotních komplikací, než je tomu v případě přirozeného porodu.

[5] Z těchto důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované

pokračování

[6] Žalovaná podala vyjádření dne 31. 3. 2015. Při posouzení důvodů na vůli cizince nezávislých postupovala žalovaná v souladu se zákonem a v jeho mezích, přičemž byly splněny zákonné podmínky pro zastavení řízení. Skutečnost, že v důsledku opožděného podání žádosti může matka stěžovatelky přijít o sociální dávky, nelze přičítat k tíži správních orgánů. Žalovaná se dále neztotožnila ani s názorem stěžovatelky, že napadený rozsudek je nehumánní. Pobytové oprávnění matky stěžovatelky není pro posouzení věci relevantní. Žalovaná připomíná, že lhůty podle § 88 zákona o pobytu cizinců se vždy vztahují na žádosti nezletilých cizinců. Pokud by zákonodárce nepovažoval dodržování těchto lhůt i u nezletilých cizinců za přiměřené, žádné lhůty by nestanovil. Z těchto důvodů žalovaná navrhuje, aby soud kasační stížnost zamítl.

IV.

Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti, a to v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; vady, jimiž se musí zabývat i bez návrhu, byly součástí kasačních námitek (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Při posouzení kasačních námitek se soud nejdříve vypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; IV.A.], poté přezkoumal, zda krajský soud správně posoudil otázku existence důvodů nezávislých na vůli matky stěžovatelky, které vedly k opožděnému podání žádosti stěžovatelky o trvalý pobyt, a zda při hodnocení předložených důkazů postupoval v souladu se zákonem (§ 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.; IV.B.].

IV.A.

K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[10] Stěžovatelka tvrdí, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný; neboť krajský soud se nezabýval námitkou, že ministr vnitra dosud neodpověděl na žádost o informace o překlenovacích štítcích, a dále, že žalovaná během nezákonně dlouhého správního řízení odmítla vydat jakýkoliv doklad o legálním postavení stěžovatelky na území ČR (překlenovací štítek).

[11] Zdejší soud předně připomíná dlouhodobě ustálenou judikaturu týkající se otázky nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, jakož i v důsledku jiné vady řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (k tomu viz ustálenou judikaturu NSS, např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52). Za takové vady naopak nelze považovat dílčí nedostatky odůvodnění, pokud jsou hlavní důvody konkrétních závěrů z rozhodnutí jasně seznatelné (viz rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013-25).

[12] Krajský soud se k těmto námitkám vyjádřil v odstavci 4 na s. 6 napadeného rozsudku. Doslovně uvedl, že „[n]ámitkou týkající se tzv. překlenovacího dokladu (štitku), který prokazuje oprávnění pobývat na území České republiky, se soud nezabýval, neboť tato otázka nebyla předmětem řízení a nemohla mít žádný vliv na správnost a zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.“

[13] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že stěžovatelka se v žalobě domáhala zrušení rozhodnutí o zastavení řízení o její žádosti o povolení k trvalému pobytu. Krajský soud jasně a srozumitelně uvedl, proč se námitkou o překlenovacích štítcích odmítl zabývat. Soudní řád správní připouští podání samostatné žaloby proti rozhodnutí o žádosti o informaci dle zákona č. 106/1999 Sb., nebo podání žaloby proti nečinnosti, pokud takové rozhodnutí není vydáno, ač vydáno být mělo (§ 79 a násl. s. ř. s.). Krajský soud proto správně konstatoval, že tato žádost a otázky s tím související nejsou předmětem řízení o projednávané žalobě.

[14] Požadovala-li stěžovatelka nápravu nečinnosti ministerstva (ministra) ve vztahu k její žádosti o informace, mohla a měla tak učinit samostatnou žalobou. Neučinila-li tak, nelze se nápravy domáhat v řízení, které vedlo k podání její kasační stížnosti. Krajský soud proto nepochybil, pokud se touto námitkou odmítl zabývat (nikoliv opomněl zabývat); jeho závěr je v dané věci naprosto postačující.

[15] Námitka nepřezkoumatelnosti je proto nedůvodná.

IV.B.

Námitka nesprávného výkladu „důvodů na vůli cizince nezávislých“ (§ 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců)

[16] Stěžovatelka tvrdí, že včasnému podání žádosti o povolení k trvalému pobytu zabránily zdravotní důvody matky stěžovatelky, které byly na vůli matky stěžovatelky nezávislé.

[17] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí následující. Podle § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *[n]arodí-li se cizinec na území, považuje se jeho pobyt na tomto území po dobu pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle však po dobu 60 dnů ode dne narození, za přechodný, není-li dále stanoveno jinak* (zvýraznění doplnil NSS). Podle odst. 3 cit. ustanovení *[p]obývá-li zákonný zástupce narozeného cizince na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, je povinen v době podle odstavce 1 podat za narozeného cizince žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, nebo o udělení povolení k trvalému pobytu. V případě podání žádosti o povolení trvalého pobytu se pobyt narozeného cizince od okamžiku narození do právní moci rozhodnutí o této žádosti považuje za pobyt trvalý.*

[18] Ustanovení § 88 odst. 4 dále stanoví, že *[d]oba podle odstavce 1 se považuje za prodlouženou, pokud podání žádosti v této době zabránily důvody na vůli cizince nezávislé, do doby, než tyto důvody pominou. Cizinec je povinen důvody podle věty první neprodleně oznámit policii, pobývá-li na území na krátkodobé vízum, nebo ministerstvu, pobývá-li na území na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu* (zvýraznění doplnil NSS). Právě výklad tohoto ustanovení je mezi účastníky řízení sporný.

pokračování

[19] Stěžovatelka se dle rodného listu narodila dne X. Podle výše uvedených ustanovení bylo tedy potřeba žádost o její trvalý pobyt na území ČR podat do 7. 5. 2012. Do té doby pobývala stěžovatelka na území ČR na základě přechodného pobytu (§ 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Matka stěžovatelky podala žádost teprve 28. 5. 2012, tj. 21 dnů po uplynutí zákonné lhůty. Ze správního spisu vyplývá, že Ministerstvo vnitra matku stěžovatelky vyzvalo přípisem ze dne 21. 7. 2012 k odstranění vad žádosti, tj. „*k doložení hodnověrného dokladu*“, který by prokazoval, že důvody pro podání žádosti po zákonné lhůtě byly na vůli stěžovatelky (její matky) nezávislé. K tomu jí stanovilo lhůtu sedmi dnů. Matka stěžovatelky na výzvu reagovala sdělením ze dne 31. 7. 2012, v němž vysvětlila, že důvodem byly její zdravotní potíže po porodu císařským řezem a dále skutečnost, že nejdříve bylo potřeba vyřídit stěžovatelce (dceři) ukrajinské občanství v Praze. K tomu doložila část propouštěcí zprávy z gynekologicko-porodnického oddělení NsP Brandýs nad Labem, z níž vyplývá, že zde byla hospitalizována od 7. 3. 2012 do 12. 3. 2012 z důvodu plánovaného císařského řezu „*z interní indikace (GDM, onemocnění srdce) in grav hbd 38+6, 4 den po SC*“.

[20] Ministerstvo vnitra tyto důvody v usnesení ze dne 3. 9. 2012, kterým řízení o žádosti stěžovatelky zastavilo dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, posoudilo tak, že nejsou na vůli matky stěžovatelky nezávislé. To jednak z důvodu rozporu v tvrzeních stěžovatelky (údajná neschopnost chůze matky stěžovatelky oproti tvrzení, že jela do Prahy vyřizovat občanství stěžovatelky), jednak z důvodu, že v nemocnici byla hospitalizována v době, která ji nebránila podat žádost o povolení k trvalému pobytu včas.

[21] Ze správního spisu dále vyplývá, že matka stěžovatelky společně s odvoláním zaslala vlastní čestné prohlášení ze dne 17. 9. 2012, dle kterého do dne 16. 5. 2012 nemohla cestovat do Prahy za účelem vyřízení státního občanství pro nezl. stěžovatelku, aniž by riskovala zhoršení svého zdravotního stavu. Logicky z toho vyplývá, že nemohla ani podat žádost o povolení k trvalému pobytu stěžovatelky do 7. 5. 2012. Dne 27. 9. 2012 obdržel správní orgán další doplnění odvolání ze dne 26. 9. 2012, jehož přílohou byla stručná lékařská zpráva MUDr. M. K., praktické lékařky se sídlem v Praze, ze dne 25. 9. 2012. Z této zprávy vyplývá, že lékařka matku stěžovatelky vyšetřila dne 20. 3. 2012 doma. Bylo zjištěno bušení srdce, celková slabost, pocity na omdlení, zvracení. Pacientka byla edukována, další konzultace telefonická 27. 3. 2012. Lékařka matce stěžovatelky doporučila klidový režim bez fyzické a psychické námahy. Další konzultace probíhaly telefonicky ve dnech 10. 4., 27. 4., a 10. 5. 2012. Terapie podpůrná, imunostimulantia.

[22] Žalovaná měla shodně s Ministerstvem vnitra za to, že důvody uváděné matkou stěžovatelky nelze hodnotit jako důvody na její vůli nezávislé. Ze skutkových okolností věci je zřejmé, že matka stěžovatelky měla po propuštění z nemocnice dne 12. 3. 2012 ještě 55 dnů k tomu, aby uvedenou žádost podala včas. Žalovaná přihlédla k vyjádření matky stěžovatelky, čestnému prohlášení ze dne 31. 7. 2012 a k listinám přiloženým k odvolání. Předložené dokumenty dle žalované žádným věrohodným způsobem neprokazují, že by matka stěžovatelky nebyla schopna se žádostí dojet z L. do C. (28 km), kde mohla žádost podat. Tyto listiny navíc obsahují pouze popis a vlastní hodnocení jejího zdravotního stavu, které není podloženo žádnými důkazy. Neexistuje ani žádný objektivní

důvod, pro který by matka stěžovatelky byla povinna nejdříve vyřídit ukrajinské občanství; šlo o mylnou domněnku matky stěžovatelky. Matka stěžovatelky tedy neprokázala, že by na její straně existovaly důvody, pro které by bylo možné zákonem stanovenou dobu 60 dnů ve smyslu § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců prodloužit, a ani takové důvody neoznámila správnímu orgánu. Žalovaná shledala rozhodnutí v rozporu s právními předpisy co do právního předpisu, dle kterého Ministerstvo vnitra řízení zastavilo. Vzhledem k tomu, že zákon o pobytu cizinců upravuje odchylky od postupů uvedených ve správním řádu, vedlo to ke změně výroku rozhodnutí.

[23] Krajský soud se s tímto posouzením ztotožnil. S odkazem na rozsudky NSS ze dne 31. 7. 2013, čj. 6 As 62/2013-32, a ze dne 27. 6. 2014, čj. 4 Azs 62/2014-31, sice uznal, že důvodem nezávislým na vůli cizince může být i zdravotní stav cizince, důvody uváděné matkou stěžovatelky však rovněž posoudil ve vztahu ke stanovené lhůtě za irelevantní, resp. za nedostatečně doložené. Uvedl, že k tomu, aby mohly být zdravotní komplikace uznány za důvody k prodloužení lhůty podle § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců pro podání žádosti o povolení k trvalému pobytu, musí být doloženy lékařskou zprávou, potvrzením o hospitalizaci nebo dokladem o pracovní neschopnosti. Pouhé čestné prohlášení (sdělení matky stěžovatelky ze dne 31. 7. 2012) není dostatečným důkazem, neboť každý člověk vnímá svůj zdravotní stav subjektivně a jedině lékař jej může posoudit objektivně. Tak je tomu i v případě stěžovatelky.

[24] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí následující.

[25] Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že stěžovatelka podala žádost opožděně. K tomu, aby se správní orgán mohl zabývat i opožděnou žádostí, musela by stěžovatelka prokázat, že včasnému podání zabránily důvody, které nemohla žádným způsobem ovlivnit. Stěžovatelka uvedla, že těmito důvody byl zdravotní stav její zákonné zástupkyně – matky. Předmětem správního řízení proto bylo prokázat, zda zdravotní stav matky stěžovatelky skutečně bránil v tom, aby žádost podala včas. Bylo pouze na stěžovatelce, aby toto své tvrzení prokázala.

[26] Stěžovatelka, resp. její matka, však toto své tvrzení prokazovala nejdříve vlastním jednostranným prohlášením. K tomu zdejší soud uvádí, že samotné čestné prohlášení není důkazním prostředkem, ale může v zákonem přesně vymezených situacích důkazní prostředek nahradit (viz § 53 odst. 5 správního řádu, srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2006, čj. 1 Afs 77/2005-43, č. 1049/2007 Sb. NSS). Zdejší soud nijak nesnižuje negativní prožívání popsanych zdravotních potíží matkou stěžovatelky ve sporné době, avšak v tomto ohledu se lze zcela ztotožnit se závěry žalované i krajského soudu, že čestné prohlášení bylo pouze subjektivním vnímáním vlastního zdravotního stavu stěžovatelčiny matky, nijak blíže nedoložené, které ve vztahu k prokazování jí neovlivnitelných důvodů nemá samo o sobě téměř žádnou vypovídací hodnotu. Takovým důkazním prostředkem, jak správně uvedl krajský soud, by byla např. lékařská zpráva, apod. Tu však stěžovatelka nedoložila, resp. prostřednictvím své matky doložila až téměř pět měsíců po svém narození (k tomu viz dále).

[27] Své tvrzení stěžovatelka dále prokazovala předloženými důkazy, konkrétně propouštěcí zprávou z nemocnice po porodu, a dále v odvolacím řízení předloženou

pokračování

lékařskou zprávou MUDr. K., praktické lékařky. Stěžovatelka tvrdí, že propouštěcí zprávu krajský soud vůbec nevzal v potaz, přestože prokazuje, že matka stěžovatelky měla v průběhu těhotenství zdravotní potíže.

[28] Zdejší soud k tomu uvádí, že předně není pravda, že by se krajský soud těmito důkazy nezabýval (viz s. 4 a 5 rozsudku). Propouštěcí zpráva prokazuje důvod a dobu hospitalizace a den propuštění ze zdravotnického zařízení; v projednávaném případě byla matka stěžovatelky hospitalizována za účelem chirurgického porodu v nemocnici v Brandýse nad Labem, a to pouze ve dnech 7. až 12. 3. 2012. Naopak, ve vztahu k prodloužení běhu 60 denní lhůty po dni 7. 5. 2012 neprokazuje uvedená listina vůbec nic. Ani ve vztahu k hodnocení důkazního prostředku lékařskou zprávou nelze krajskému soudu nic vytknout. Stěžovatelka nikdy netvrdila, že její matka byla upoutána na lůžko nebo že by její zdravotní stav vyžadoval celodenní péči jiné osoby, že žádné předložené listiny ani nevyplývá, že by stěžovatelka nemohla či nesměla chodit. Jak správně krajský soud konstatoval, mohla matka stěžovatelky k vyřešení své situace využít i jiné instituty práva, např. zmocnění třetí osoby. Tuto možnost matka stěžovatelky ovšem nevyužila.

[29] Stěžovatelka v souvislosti s lékařskou zprávou dále nesouhlasila s názorem krajského soudu, že lékařka neměla o zdravotním stavu matky stěžovatelky dostatečné informace. Tento závěr učinil krajský soud v souvislosti se skutečností, že, kromě návštěvy dne 20. 3. 2012, lékařka matku stěžovatelky osobně neprohlížela a konzultace probíhaly pouze telefonicky. K tomu zdejší soud uvádí, že tento závěr krajského soudu nebyl klíčový pro rozhodnutí ve věci a pouze poukazuje na charakter zdravotních potíží matky stěžovatelky, tj. že nebyl natolik vážný, aby vyžadoval osobní návštěvu lékařky.

[30] Tyto námitky jsou proto nedůvodné. Navíc nutno upozornit, že žalovaná (a poté krajský soud) právě rozebírané důkazy vypořádala jen nad rámec nezbytně nutného. Dle názoru žalované důvody, které zabránily včasnému podání žádosti, stěžovatelka uvedla pozdě, výzva prvostupňového orgánu na odstranění vad prý nebyla na místě (odst. 7 na s. 4 rozhodnutí žalované). S tímto závěrem však kasační stížnost nepolemizuje, a proto se jeho správností nemohl Nejvyšší správní soud zabývat.

[31] Pokud jde o obecnou námitku, že krajský soud nepřipadně odkazoval na judikaturu zdejšího soudu (viz bod [23] shora), Nejvyšší správní soud uvádí, že z napadeného rozsudku jasně vyplývá, že krajský soud na uvedenou judikaturu odkazoval pouze v souvislosti s konstatováním, že zdravotní potíže mohou být důvodem na vůli cizince nezávislým ve smyslu § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

[32] Další obecnou námitkou stěžovatelky je, že bylo zasaženo do jejího práva na vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu a čl. 41 Listiny základních práv EU. V tomto směru neuvádí nic dalšího. K tomu Nejvyšší správní soud upozorňuje na svou ustálenou judikaturu k formulaci žalobních, resp. kasačních důvodů (např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Není povinností soudu za stěžovatelku tyto důvody jakkoliv dohledávat. Navíc, nelze odhlédnout ani od skutečnosti vyplývající ze správního spisu,

že podklady pro rozhodnutí tvořily výhradně listiny, které sama stěžovatelka prostřednictvím své matky správním orgánům předkládala.

[33] I tyto námitky jsou proto nedůvodné.

[34] Stěžovatelka dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že nepřiměřená délka správního řízení může být vyřešena omluvou. Správní orgán by měl dodržovat zákonné termíny a lhůty. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že překročení lhůty pro vydání správního rozhodnutí nemá ten následek, že by jen pro to bylo správní rozhodnutí nezákonné a jen proto mělo být správním soudem zrušeno. Uvedená námitka je proto taktéž nedůvodná.

[35] Konečně, stěžovatelka se ohradila proti závěru krajského soudu o tom, že se její matka o lhůtě k podání žádosti o povolení k trvalému pobytu neinformovala nebo na informaci o uvedené lhůtě zapomněla. Stěžovatelka nepochybuje o tom, že by její žádost o trvalý pobyt dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců byla pravděpodobně úspěšná. Tato žádost by prý ale její matku vystavila riziku, že by s ní mohlo být postupováno dle § 77 odst. 2 téhož zákona.

[36] K těmto tvrzením zdejší soud uvádí, že jejich posouzení či komentování krajským soudem nemělo a nemohlo mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Není totiž rozdíl mezi situací, kdy by se stěžovatelka o lhůtě k podání žádosti o povolení k pobytu neinformovala, či informovala, ale na tuto informaci zapomněla, a situací, kdy je mezi stranami nesporné, že žádost podala opožděně z jiných důvodů. Krajský soud založil svůj rozsudek předně na posouzení předložených důkazů a argumentací účastníků řízení a citované úvahy uvedl pouze nad rámec nezbytně nutného. Je výhradně na stěžovatelce, resp. na její matce, zda využije jiné možnosti k legalizaci pobytu stěžovatelky na území ČR.

V.

Závěr a náklady řízení

[37] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[38] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto ji soud náhradu nákladů nepřiznal.

[39] Stěžovatelka podala společně s kasační stížností též návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Za návrh zaplatila soudní poplatek ve výši 1000 Kč (č. l. 21 spisu NSS). Vzhledem k tomu, že zdejší soud rozhodl o kasační stížnosti nezl. stěžovatelky bezodkladně, nebylo již důvodu samostatně rozhodovat i o tomto návrhu. Tím tedy nevznikla ani poplatková povinnost (viz usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012-

pokračování

32), a proto Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení soudního poplatku ve výši 1000 Kč tak, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. dubna 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu